

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o przyznanie wcześniejszej emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 14 sierpnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), oddalił apelację organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. od wyroku Sądu Okręgowego w Z., zmieniającego zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 17 maja 2016 r. i przyznającego wnioskodawcy J. Z. prawo do emerytury w obniżonym wieku (wcześniejszej) począwszy od dnia 22 kwietnia 2016 r.

Pozwany organ rentowy – wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego, wydał w dniu 27 marca 2018 r. „decyzję o przyznaniu emerytury w kwocie zaliczkowej od 22-04-2016 r., tj. od daty określonej w wyroku sądu”.

Wyrok ten zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik pozwanego organu rentowego, opierając ją na podstawie zawartej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wnosząc

o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy z zasądzeniem kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2019 r., II UK 203/18, Sąd Najwyższy przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania.

W dniu 8 czerwca 2019 r. wnioskodawca zmarł, jak świadczy przedłożona przez organ rentowy kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu z dnia 10 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W utrwalonym orzecznictwie - odnośnie do prawa do emerytury (świadczenia z ubezpieczenia społecznego) - nie jest kwestionowane, że jest ono ściśle związane z osobą zmarłego i jako takie nie podlega dziedziczeniu (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 listopada 2001 r., P 2/01, OTK 2001 nr 8, poz. 249 oraz uchwałę składu powiększonego Sądu Najwyższego z 26 lutego 1965 r., III PO 22/64, OSNC 1965 nr 7-8, poz. 107), z zastrzeżeniem wynikającym z art. 136 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.).

Zgodnie z art. 136 ust. 1 tej ustawy, w razie śmierci osoby, która zgłosi wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się m.in. małżonkowi zmarłego.

W tym stanie rzeczy wydanie wyroku w niniejszej sprawie stało się niedopuszczalne (art. 355 § 1 k.p.c.), co mając na względzie, na mocy powyższego przepisu w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.